

REGULARISATIES: ILLEGALEN ALLER LANDEN, VERENIGT U... IN BELGIË

1. INLEIDING

Vlak na de verkiezingen en in volle vakantieperiode besliste de regering om over te gaan tot een nieuwe massale regularisatieronde. Dat het akkoord precies in deze periode tot stand kwam, is geen toeval. De regering weet immers maar al te goed dat er in Vlaanderen geen meerderheid voor bestaat.

2. 'EENMALIGE' REGULARISATIE

Het is niet de eerste keer dat illegalen in dit land massaal geregulariseerd worden. Tijdens de grootschalige regularisatieronde die in 2000 onder Verhofstadt plaatsvond, werden uiteindelijk meer dan 50.000 illegalen geregulariseerd. Bij de aankondiging van deze grootschalige campagne werd steeds beweerd dat het om een eenmalige operatie ging, waarna een krachtdadig en consequent beleid zou gevoerd worden.

Dat laatste is er, zoals bekend, niet gekomen. In plaats van een actief opsporings- en repatriëringsbeleid, kwamen we terecht in een situatie die een permanente regularisatie (a rato van 10.000 per jaar) combineert met een feitelijk opsporingsverbod en een falend uitwijzingsbeleid.

Magneet

Een studie van de Erasmus Universiteit, die in maart 2008 publiek werd gemaakt, bevestigde dat het Belgische non-beleid als een magneet op illegale immigranten werkt.

Het rapport schatte het aantal illegalen – nauwelijks enkele jaren na de grootschalige regularisatiecampagne onder Verhofstadt – op liefst 110.000. En dan ging het volgens de betrokken professoren nog om een minimale schatting. Zoals voorspeld, creëerde de 'eenmalige regularisatiecampagne' van 1999 onmiskenbaar een aanzuigefect, waardoor het bestaande leger illegalen gewoon werd vervangen door een nieuw (en mogelijk nog groter) leger van illegalen. Dat werd ook met zoveel woorden in het rapport bevestigd.

Andere elementen die dit land aantrekkelijk maken voor potentiële gelukszoekers uit alle hoeken van de wereld, zijn ondermeer het gulle opvangbeleid voor illegalen en de soepele 'individuele' regularisatiepolitiek.

3. NIET INHUMAAN, WEL LAKS

Inhumaan kan het lakse asielbeleid van de voorbije jaren in ieder geval niet genoemd worden. Integendeel: in de praktijk wordt in dit land in feite een gedoogbeleid gevoerd ten aanzien van illegaal verblijf.

Permanente regularisaties

Het wordt wel eens vergeten, maar sinds enkele jaren wordt er in dit land aan de lopende band geregulariseerd. Een en ander werd eind vorig jaar nog bevestigd door niemand minder dan

toenmalig VLD-minister voor Asiel en Migratie Turtelboom: “Men doet alsof er op dit moment geen regularisatiebeleid is. Dat is een manifeste leugen. We regulariseren momenteel tien- à twaalfduizend mensen per jaar, op basis van de bestaande regels.” (De Morgen, 16.12.2008) In totaal werden op die manier de voorbije vier jaar niet minder dan 41.500 vreemdelingen geregulariseerd omwille van ‘humanitaire redenen’ – een statuut dat de jongste jaren wel bijzonder ruim geïnterpreteerd wordt en in de jaren negentig goed was voor hooguit honderd gevallen per jaar. In dezelfde periode vonden hooguit 35.000 uitwijzingen plaats, waarvan 21.000 gedwongen repatriëringen.

Vodje papier

Waren er in 2003 nog 7.732 gedwongen repatriëringen, was dat aantal in 2008 gedaald tot 3.644, niet eens de helft van vijf jaar eerder.

Vorig jaar werden in totaal 35.697 illegalen aangehouden. Voor een goed begrip dient gezegd dat dit cijfer niet het resultaat is van enig actief opsporingsbeleid (een taboe in dit land), maar dat betrokkenen eerder toevallig tegen de lamp liepen. Van die onderschepte illegalen werden er slechts 6.760 daadwerkelijk gerepatriëerd (3.644 gedwongen, de anderen vertrokken vrijwillig).

De overgrote meerderheid, zo’n driekwart dus, kreeg enkel een papier in de hand gedrukt met het vriendelijke verzoek het land binnen de vijf dagen te verlaten. Het hoeft geen betoog dat betrokkenen dat ‘bevelschrift om het land te verlaten’ naast zich neerleggen en in de praktijk het aanzwellende leger van illegalen verder gaan versterken. Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, noemde het fameuze ‘bevelschrift om het land te verlaten’ enkele jaren geleden niet zonder reden “een vodje papier”.

Dit gegeven alleen al toont aan dat er in dit land geen sprake is van een consequent uitwijzingsbeleid, nochtans het sluitstuk van elk geloofwaardig asielbeleid. Wat helpt immers om het even welke asielwet, wanneer uitgeprocedeerden en illegalen niet daadwerkelijk uit het Beloofde Land worden uitgewezen?

4. MEER VAN HETZELFDE

Het is duidelijk dat België, ook wat de problematiek van de illegale immigratie betreft, de voorbije jaren in een vicieuze cirkel is terecht gekomen.

Franstaligen halen opnieuw slag thuis

Maar voor sommigen – PS en cdH op kop – is het natuurlijk nooit genoeg. Voor hen kunnen immers niet genoeg illegalen geregulariseerd worden, gevolgd door een nieuwe lichterling naturalisaties. Op 21 juli – symbolischer kan haast niet – werd nog eens duidelijk wie er in dit land aan de touwtjes trekt. De Vlaamse regeringspartijen capituleerden andermaal en stemden onvoorwaardelijk in met een nieuwe collectieve regularisatie.

Met de aanstelling van Wathelet (Migratie en Asiel) en Courard (Maatschappelijke integratie) enkele dagen voordien, kregen cdH en PS bovendien de volledige bevoegdheid over alle aspecten van het immigratiebeleid in handen. De PS- en cdH-burgemeesters krijgen straks van Di Rupo en Milquet hun richtlijnen om zeer vlot te besluiten dat er sprake is van “duurzame lokale verankering”. Wathelet (cdH) krijgt zelfs het recht om helemaal alleen te beslissen over de “prangende humanitaire situaties” en over “vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep”, zoals het in de ‘instructie’ staat. En

volgens de PS en het Cdh valt zowat iedereen daaronder. Per slot van rekening gaat het voor hen om een massa nieuwe kiezers...

Nog meer immigratie

Staatssecretaris Wathélet (cdH) had naar eigen zeggen een idee van het aantal illegalen dat voor de regularisatie in aanmerking komt, maar kwam met de regering overeen om daar niet over te communiceren, evenmin als over de kostprijs van de hele operatie. De ministers weten het niet of willen het niet weten. De bevolking mag het niet weten.

De Franstalige partijen spraken in hun euforie alvast over 100.000 regularisaties. CD&V en VLD houden het op 'slechts' 50.000, wat nog steeds zou neerkomen op een herhaling van de rampzalige 'eenmalige' regularisatie onder Verhofstadt I.

Vast staat in ieder geval dat deze massale regularisatie opnieuw een grote immigratiestroom op gang zal brengen. Via het uiterst lakse systeem van de gezinshereniging zullen vele geregulariseerden immers massaal familieleden laten overkomen. Een topambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken becijferde ondertussen (in Het Laatste Nieuws, 17.09.2009) dat er door de nieuwe regularisatieronde – gekoppeld aan de gezinshereniging – niet minder dan 350.000 nieuwe vreemdelingen in vijf jaar tijd zullen bijkomen.

En daar blijft het niet bij. Met de nieuwe regularisatiecampagne wordt immers de boodschap de wereld ingestuurd dat illegaal verblijf in dit land uiteindelijk beloond wordt, waardoor als vanzelf nieuwe illegalen vanuit alle windstreken worden aangezogen. Dat was zo bij de vorige collectieve regularisatie en zal nu niet anders zijn.

De voorbije maanden waren de effecten van de op til zijnde regularisatiecampagne overigens reeds merkbaar. Het aantal asielaanvragen steeg zelfs in die mate dat de bestaande opvangcapaciteit niet langer volstond en enkele honderden asielzoekers werden ondergebracht in hotels. Alleen al in juli piekte het aantal nieuwe asielzoekers tot 1.800, meteen het hoogste cijfer van de voorbije jaren.

Wie zal dat betalen?

Ook de financiële gevolgen van de regularisatie kunnen tellen. De nieuwe regularisatieronde zal de Vlaamse belastingbetaler opnieuw handenvol geld kosten, en dat uitgerekend in volle crisistijd. Eens geregulariseerd, gaan immers ook de poorten open naar allerhande uitkeringen en voorzieningen, leefloon en een sociale woning inclusief.

Bij de vorige collectieve regularisatie onder Verhofstadt kwam zowat de helft van de geregulariseerde illegalen in aanmerking voor financiële steun. Vijf jaar later werkte slechts de helft van hen. Eén op de drie had nog steeds een werkloosheids- of een bijstandsuitkering. Met de huidige economische crisis zien de vooruitzichten er niet bepaald zonniger uit. Slechts één cijfer ter illustratie: 10.000 geregulariseerde illegalen een leefloon geven, kost 100 miljoen euro. Wat als het er straks 50.000 of 100.000 zijn?

En dan hebben we het nog eens niet gehad over de extra kosten zoals bijkomende inburgeringstrajecten, extra OCMW-personeel en sociale huisvesting...

5. GRENZEN TREKKEN!

De boodschap die met deze regularisatiecampagne de wereld wordt ingezonden, is duidelijk: wie dit land binnengeraakt en erin slaagt het enkele jaren uit te zingen, mag blijven. Men krijgt dan niet alleen papieren, maar ook recht op sociale steun en na enkele jaren zelfs de nationaliteit, waarna ook nog familieleden naar dit land van melk en honing kunnen overkomen. Een betere publiciteit voor het OCMW-België is nauwelijks denkbaar.

Wanneer de gevolgen van dit akkoord duidelijk worden, zal in ieder geval blijken waarom het Vlaams Belang meer dan ooit nodig is.

Iedereen is voorstander van een humaan asiel- en uitwijzingsbeleid. Het blijft echter een feit dat dit land onmogelijk iedereen kan opvangen die zich hier aandient. Er moet dan ook – letterlijk en figuurlijk – een grens getrokken worden. Dat betekent ook dat diegenen die geen aanspraak kunnen maken op asiel – inclusief zij die zelfs nooit de moeite hebben gedaan asiel aan te vragen – effectief naar hun landen van herkomst moeten gepatriëerd worden.

Tien jaar geleden reeds stelde de Gentse moraalfilosoof Etienne Vermeersch, zoals bekend niet bepaald een sympathisant van het Vlaams Belang, het treffend als volgt: “Uitwijzingen zijn in wezen pijnlijk, maar sommigen weigeren onder ogen te zien dat wij ons medegevoel, hoe legitiem ook, niet kunnen omzetten in een politiek die in feite op ‘open grenzen’ zou neerkomen. (...) Het onafwendbare gevolg is een toevloed van buitenlanders die we niet meer aankunnen. Het is gemakkelijk om verontwaardigd te zijn als je niet bereid bent de consequenties van het niet-uitwijzen onder ogen te zien.” (Knack, 13.10.1999) Deze woorden hebben tien jaar later niets aan actualiteitswaarde ingeboet. Er is dringend nood aan een beleid dat streng en rechtvaardig is. De aangekondigde collectieve regularisatie is geen van beide.

Het Vlaams Belang zal – als enige partij – deze waanzinnige regularisatiepolitiek dan ook blijven aanvechten. Ondertussen werd een verzoekschrift bij de Raad van State ingediend om de regularisatie-instructie van de regering te laten vernietigen. Ook in het parlement, met [advertenties](#) en [protestacties](#), zal onze partij de druk op de ketel houden.

Voorstellen van het Vlaams Belang

Terwijl andere Europese landen de voorbije jaren hun wetgeving verstrakten om de immigratie af te remmen, worden hier de poorten nog verder opengezet. Het Vlaams Belang wil dat ook in dit land eindelijk werk wordt gemaakt van een eerlijke en kordate immigratiepolitiek.

Concreet pleiten wij voor:

- Een waterdichte immigratiestop
- Een drastische verstrakking van de regeling inzake gezinshereniging
- De effectieve repatriëring van criminele en illegale vreemdelingen
- De afschaffing van de ‘Snel Belg’-wet
- De afschaffing van het vreemdelingenstemrecht
- Het aanmoedigen van de vrijwillige terugkeer